

Espectacles

per DON SERVANDO

«Quien mucho abarca, poco aprieta». Així diu l'aforisme popular i reconeixem que té raó; al menys així ha passat aquesta setmana a D. Servando: que s'ha trobat amb una munió d'espectacles al damunt, i de tants com n'ha vist i n'ha passat se li ha fet un tartrà al païdor que li ha privat de digerir-los; i clar! ara es troba que no pot donar-ne compte als seus llegidors. Per més que com que suposa que aquests senyors també sufren el mateix empatx (agrat per l'abús de pollastre, gall i altres requisits propis de les diades passades) com que poca falta ha de fer-los una opinió més o menys que ço que ells mateixos han presenciat en major o menor escala, i s'ha dit inter-seu: Què caram! Com que tampoc la podria fer tota... mal per mal, serà millor no fer-ne gens. Havent de quedar malament per poc, tanseval que en quedem per el total, i al menys podrem reposar, que bona falta ens fa, com hi ha Déu!

Í això que ho fa de gust, això de fer senyes, D. Servando. Li plau poder dir la seva lliure opinió—lliure en absolut; d'això n'estem convençuts—. Li plau com li plauria poder encarrilar al públic figurenc—tant estimat per D. Servando—als espectacles més interessant i de més utilitat espiritual. Però... en això sí que comença a veure que no podrà reixir-ne mai. Ell prou s'hi escarraça, però el públic li diu que nones. Mireu: ara que ve al cas i que no us apressa la feina, us direm una conversa entre uns elements joves oïda entre dansa i dansa en un casino popular.

—Escolta, Jaumet. Avui hem d'anar al teatre. Fan... (aquí una obra qualsevol).

—Caram! Ja m'agradaria veure-la.

—Dien que és colossal.

—Ja ho he sentit a dir.

—Doncs anem desseguida per les localitats, perquè veig que a la taquilla hi ha cua.

—Jo no hi puc venir, noi. Els de la colla m'han pres les entrades per anar al cine, com cada festa.

—I bé, home, anem-hi. Un dia és un dia.

—No, no... Ja'm plauria, però que vols que et digui...

—Prefereixes més aburrir-te...

—No, home, però... la costum, sabs? Ves-hi tú sol, si vols.

—Home, jo sol, no. Què hi faria!

A nosaltres, bons espies i maliciosos com el qui més, en oir aquesta conversa sols ens va acudir una cosa al pensament. Ja pot predicar, ja, D. Servando. Mentre hi hagi aquesta joventut tant... progressiva, serà com predicar en desert.

Però ell és tossut com una «banya de marrà» (i això ho diem perquè el coneixem de molt temps) i diu que anirà predicant encara que sàpiga que les seves

CLINICA DENTAL Ll. Coll de Cendra Odontòleg

Casades de Còdol, 15 pral.

FIGUERES

prèdiques no ha d'escollar-les més que ell mateix; perquè diu, i això nosaltres també ho creiem, que: quan un diu el que sent, la seva consciència, mentre sàpiga entendre el seu llenguatge, no ha de rendir-se mai.

Amb això... Mireu! que en som de poca soltes! Hem dit que volíem fer festa i sense adonar-nos-en em omplert les quartel·les destinades als espectacles... Res? Déu nos en guard d'un ja està fet. Com que ara tindriem d'esborrar-les, tant se val que les portem al «caixista». I que els llegidors i els empresaris ens perdonin.

I perquè no diguin que no'n diem ni una paraula... vaja! aquí en va una que per ells és la principal:

El públic va secundar els desitjos de l'empresa omplint el local.

Que això precisament, és el que es tracta de demostrar.

BAILES

por SUSPENSO

NAVIDAD EN EL MENESTRAL

Navidad. Arbol de Noel metafórico. Floración de belleza ubérrima, Juanita de Santiagosa, Raimunda de Argila, Juanita Torruella, Teresita Alegret, Carmen Peralta, Luisa Padrós, Catalina Benares, Juanita Marín, Rosita Alameda, Pepita Costey, Ana Castelltort, María Ginjaume. Dos días de fiesta que llenaron el salón del Casino a rebosar de juventud, ávida en divertirse y bailar; las féminas en lucir sus magníficos trajes de soirée que destacaban a maravilla sus elegantes cuerpos; sus ojos divinos con encendidos destellos, embebían el ánimo en rostros tan bellos.

La orquestina empezó con variado ramillete de bailes modernos, y pronto los galanes y hermosas, confundidos, danzaron, suspendiéndose y columpiándose a merced de las exóticas notas del jazz.

Afán de descubrir bellezas; quedó ampliamente complacido: la gentil Trinidad Forgas, Encarnación Cabré y María Jordá, formando grupo de luz; la bella Mercedes Lofre que danzando debió escuchar frases muy dulces de su bailaror; Consuelo Malagelada, modelo de divina y humana perfección, su dulce rostro es un consuelo; la figura escultural de la bellísima Margarita Trilla en los armoniosos com-

pases de aquel tango "pipí" con un afortunado "valentino"; Amparo Güibas, dejó ver también su cabecita toda oro y sus dos cielitos, los ojos; las hermanas Margarita Costa: menudita una, pero bonita; la otra, hermosa; Electra Capalleras con su no menos lindísima amiguita, maravillosa. ¿Qué virtud! ¿Qué piel! ¿Qué mano!, todo en la mayor abreviatura; ¿la poseedora? Alguien adivinó mi pensamiento y oí decir Rosita Costa de Vilafant.

No se dude, si hay un cielo, hay en el palomas y flores; bajadas de él se encontraron compitiendo en belleza y fragancia Elvira Bassagañas, Asunción Bastons, Mercedes Puxán, Rosita Gibert, Remedio Cano; con corte de admiradores, Julia Dabau, María Juandó y Pilar; otros dechados de belleza: Rodríguez; una Rosita morena, forastera muy bella; la encantadora María Ribera, también con una corte de pajaritos que disputábanse acompañarse en sus brazos. No podían faltar tampoco aquellas dos lucecitas que sobresalen del rostro encantador de la bellísima Teresita Margall; y otros ángeles cuyos rostros sueño y no doy con el nombre.

Los bailes especiales en días solemnes como los que nos ocupan, no podían faltar; se celebraron dos que resultaron brillantísimos; los castigadores fueron espléndidos, muy pocos dejaron de danzarlos: empecemos por Careaga, la peña Vandellós, la peña estudiantil, con solo una excepción; Trigo, Cairó, Bordas, etc. etc.

NOTA DE SOCIEDAD

El jueves pasado, en casa de D.ª María Coma, tía de la gentil Margarita Cairó, dieron ambas a sus buenas amistades, una magnífica velada que revistió aspecto de fiesta simpática, a la que asistieron gentiles damiselas y galanes, entre los que anotamos, Elvira Bassagañas, Bastons, Anita Carbonell y Dolores Monegal; y de ellos, P. Bordas, E. Molist, R. Jordá, R. Noguer, J. Moli y N. Cairó.

Empezó la solaz velada con un baile a cargo del dueto Margarita y Molist, piano y violín respectivamente, ejecutando algunos bailables modernos que deliciaron a los concurrentes, quienes contestaron con sendos aplausos. Para variar se dió rienda suelta a la gramola que desgranó otros tantos.

Luego los invitados fueron obsequiados espléndidamente. Satisfechísimos de la delicada amabilidad de la Sra. Coma y Srta. Margarita, se terminó la fiesta a primeras horas de la madrugada.